

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 20/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 736

LÊN NÚI BÁI PHẬT

“*Lên núi bái Phật*” ý nói là tham quan, đi chùa, đi rất nhiều nơi, có lúc tạo thành phong trào. Những người sơ phát tâm làm việc đó thì được. Những người học Phật lâu năm thì không phải làm việc đó. Người xưa lên núi bái Phật là để đi tham phỏng thiện hữu tri thức, cần cầu những người có đạo bởi vì những người ẩn tu nơi núi sâu rừng thẳm là những người xa lìa danh vọng lợi dưỡng. Hiện nay, rất nhiều người lên núi bái Phật để chụp hình, ngắm cảnh, livestream.

Người xưa nghe đến tên tuổi của một vị cao tăng đại đức nào đó thì không ngại đường xa đi đến để cầu học. Hòa Thượng Hư Vân khi xưa muốn gặp Ngài Văn Thù Phổ Hiền đã đi đến Ngũ Đài Sơn, ba bước một lay trong khi Hòa Thượng đã tuổi già sức yếu. Ngài Liên Trì nghe nói đến Hòa Thượng Biến Dung đạo cao đức trọng, Ngài Liên Trì đã ba bước lay một lay để đến gặp Ngài Biến Dung. Khi đi đến nơi, Hòa Thượng Biến Dung chỉ nói một câu: “*Này thanh niên kia! Đòi này đừng để danh lợi hại chết!*”. Người bình thường nghe câu này cảm thấy như lời của ông già bà cả. Ngài Liên Trì nghe lời dạy này thì như tiếng sấm nổ bên tai. Ngài nói cả cuộc đời của Ngài thành tựu chính nhờ câu nói đó.

Chúng ta tu hành có bị dính vào danh lợi không? Danh lợi kéo chúng ta chìm đắm trong đọa lạc, đến lúc sinh tử thì đúng như lời Phật nói trên Kinh: “*Kẻ đáng thương hại!*”. Danh vọng lợi dưỡng rất vi tế. Tôi đã nói nhiều lần câu này nhưng mọi người nghe mà không chú ý: “*Đã đủ rồi thì người ta cho cũng không lấy, đồ mình không cần dùng thì người ta bán rẻ cũng không mua*”. Có rất nhiều hệ lụy phiền phức liên quan đến việc mua sắm đồ.

Trong “*Kinh Sám Hối*” có đoạn: “*Hôm nay con phát tâm tu hành không phải vì quả báo Trời, Người, không vì quả vị Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát mà vì quả vị Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác*”. Tất cả những việc làm ở thế gian này cũng đều phải làm ra biểu pháp của một hành giả niệm Phật chứ không phải làm vì danh, vì lợi, vì phước báu. Chúng ta phải để tâm của mình hướng đến và phải triệt để làm như vậy. Nếu chúng ta niệm Phật vãng sang mà Ông Trời Đế Thích muốn nhường cho nửa cung trời chúng ta cũng không màng, phải xác quyết, một lòng cầu vãng sanh Tịnh Độ.

Ngài Liên Trì thành tựu nhờ một câu của Hòa Thượng Biến Dung, luôn luôn kiểm soát để không bị danh vọng hại chết. Chúng ta tu hành nhưng bị danh lợi hại chết lúc nào không biết. Chỉ một việc nhỏ cũng có thể đánh

đỏ cả một đời tu hành của chúng ta. Khi chúng ta làm một việc gì đó, ban đầu là làm vì đại chúng, nhưng một thời gian sau thì sinh tâm tự lợi. Như vậy thì không nên làm vì làm sẽ bị đọa lạc.

Người xưa nói: **“Việc tốt không bằng không việc gì”**. Nếu làm việc tốt nhưng tổn hại đến tâm thanh tịnh của mình thì chúng ta không nên làm. Nếu nghe câu **“việc tốt không bằng không việc gì”** mà chúng ta không phát tâm làm thì càng hại hơn nữa, tâm tự tư ích kỷ khởi lên, không còn tâm Bồ Đề. Phật Bồ Tát, chư Hiền Thánh đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Chúng ta cứ y theo các Ngài mà làm. Cả đời Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp viên mãn cho chúng ta. Ngài làm rất nhiều Phật sự nhưng không hề vướng bận trong tâm. Ngài tạo rất nhiều công đức phước báu nhưng không hề thấy mình có công đức, phước báu, luôn thấy mình ít tu, phước mỏng, nghiệp dày.

Hòa Thượng nói: **“Ngày xưa những người đi bái sơn vô cùng gian khổ, một lần đi bái sơn thì 3 năm, 5 năm mới đến nơi. Những tập khí xấu ác tiêu hết”**. Ngày nay chúng ta bay một chút thì đến nơi, đến nơi thì đi xe điện, đi cáp treo một lúc là lên đến đỉnh núi. Chúng ta đi đến được chỗ cáp treo thì đã hết sức lực. Các bậc cao đức thời xưa leo núi thoăn thoắt. Hòa Thượng Hư Vân đi đến Ngũ Đài Sơn đi 3 năm mới đến nơi. Thân thể của Ngài già yếu, bệnh khổ có lúc tưởng chết. Mỗi khi Ngài bị bệnh, Ngài lại gặp một người ăn mày tên là Văn Kiệt đến cho thuốc, cho thức ăn. Ngài hỏi **“Ông sống ở đâu?”**. Người ăn mày trả lời: **“Tôi sống ở chân núi Ngũ Đài Sơn”**. Có người nói rằng: **“Đó là Bồ Tát Văn Thù đã hóa thân đến giúp ông”**. Hằng tâm và nghị lực của người xưa rất kiên cường. Người ngày nay hằng tâm thì không có, nghị lực thì yếu kém, mới khó khăn một chút đã bỏ cuộc. Danh vọng lợi dưỡng vừa có một chút xíu thì đã thỏa mãn, bằng lòng.

Hòa Thượng nhắc đến phương diện này, Ngài so sánh tâm của người thời xưa và tâm của người thời nay để nhắc nhở chúng ta. Tâm của người xưa chân thật tìm cầu thiện hữu tri thức, tìm cầu bậc chân tu để học hỏi, bắt chước làm theo. Người xưa đi một lần lên núi đã ba năm. Ngày nay chúng ta học 3 năm thì đã muốn bỏ cuộc. Người tham gia học online buổi sáng đã **“tốt nghiệp”** khá nhiều, tuy chỉ là ngồi học online tại nhà nhưng họ nghe chưa được 3 tháng thì đã bỏ cuộc. Vậy mà mong muốn mình được làm Phật, làm Bồ Tát, làm Thánh Hiền! Thích Ca Mâu Ni Phật công hạnh cả một đời tu hành của Ngài như thế nào mà chúng sanh 3000 năm sau còn kính ngưỡng? Muốn làm Phật Bồ Tát, muốn làm Thánh Hiền thì chúng ta phải vượt qua những tầm thường của thế gian. Một chút danh lợi đã làm cho tâm của chúng ta hoen ố, một chút khó khăn đã làm chúng ta thoái tâm.

Trong **“Kinh Hiền Ngụ”**, tiền kiếp của Thích Ca Mâu Ni Phật trong đời quá khứ vì mong được cầu pháp đã tự tay móc mắt, hoan hỉ mong được cầu pháp. Có lần Ngài đang gánh con dẫn vợ đi, Thiên Nhân yêu cầu Ngài cho những đứa con của mình thì mới được nghe pháp, Ngài cũng hoan hỉ. Người Thế giới Tây Phương Cực Lạc toàn là Bồ Tát Bất Thoái Chuyển chứ không phải là người tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si mạn. Chúng ta mà vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chẳng phải là nơi đó chứa tội phạm sao! Chúng ta chỉ gặp khó khăn một chút đã chùn bước rồi, chỉ nghe một lời khuyên hơi cứng rắn một chút đã bỏ cuộc.

Hòa Thượng nói: **“Người ta ngoài tâm cầu Phật, cứ chạy Đông chạy Tây, nghe thấy nơi nào nổi tiếng, nơi nào là Thánh Địa thì họ đi đến đó bằng được”**. Có người cả đời mơ ước, mong muốn đến đất Phật. Đất Phật ở nơi tâm của chúng ta. Tâm chúng ta thanh tịnh thì tương ứng với cõi Phật. Chúng ta xem những người đã từng đến đất Phật, đã từng chiêm bái nơi đất Phật họ tu hành như thế nào? Tự tư tự lợi đã hết chưa hay còn nhiều hơn? Danh vọng lợi dưỡng đã hết chưa hay còn nhiều hơn? Hưởng thụ năm dục sáu trần đã tan nhạt chưa hay còn đậm đà hơn? Tham sân si mạn đã hết chưa hay trầm trọng hơn?

Tôi từng gặp một người đã tụng cả nghìn biến **“Kinh Pháp Hoa”**. Tôi nhìn bà ấy thì cảm thấy khuôn mặt của bà ấy toàn là khí chất cao ngạo, giống như đang bị một nghìn bộ Kinh đang đè trên đầu. Bà ấy đã tụng một nghìn biến **“Kinh Pháp Hoa”** mà chưa ăn chay trường. Khi xưa, một người đến gặp Ngài Lục Tổ nhưng không lạy sát đất. Ngài Lục Tổ hỏi nguyên nhân thì ông ấy nói: **“Tôi đã tụng ba nghìn bộ Kinh Pháp Hoa”**. Người tụng Kinh nhiều như vậy mà không có một chút ngộ!

Một lần, tôi nói với đạo tràng tụng **“Kinh Pháp Hoa”**: **“Kinh pháp Hoa” là kinh liễu nghĩa Đại Thừa, phải dùng tâm Đại Thừa để tụng. Nếu dùng tâm phàm phu tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng để tụng thì tụng một tí câu cũng không có tác dụng. Chúng ta phải biết dụng tâm mà tu hành, chứ đừng tu hành trên hình tướng!”**.

Hòa Thượng nói: **“Người xưa hằng tâm và nghị lực rất mạnh mẽ”**. Các Ngài đi 3 năm mới đến nơi, chỉ nghe một câu mà hành trì cả đời một câu mà thành tựu. Người xưa **“một nghe ngàn ngộ”**, chúng ta ngày nay ngàn nghe chỉ có một ngộ nhưng còn ngộ sai, hiểu sai ý. Trước đây, người niệm Phật nghe Hòa Thượng nói **“buông xả”** thì họ bỏ công việc, bỏ vợ bỏ chồng, cuối cùng niệm Phật được một thời gian thì họ gặp vấn đề lớn. Trong bài khai thị, Hòa Thượng nói: **“Nhìn thấu là học vấn, buông xả là công phu”**. Có thể nhìn thấu được mọi sự vật sự việc là học vấn. Buông xả được là ở công phu, ở nơi tâm không dính mắc, ở nơi không vướng bận mới là thực sự buông xả. Nếu chỉ buông xả ở trên hình thức nhưng trong tâm thứ gì cũng dính mắc thì không có công phu.

Hòa Thượng Tịnh Không nhắc đến Đại Sư Liên Trì: **“Đại Sư Liên Trì được Ngài Biện Dung nhắc một câu: “Này thanh niên kia! Đời này đừng để danh lợi hại chết!”. Ngài Liên Trì dạy hậu thế đừng tìm cầu thiện tri thức mà hãy đi tham lễ, tìm cầu nơi Phật A Di Đà. Ý của Ngài Liên Trì là cứ niệm một câu “A Di Đà Phật” là đủ. Tìm thiện hữu tri thức là tốt, nhưng không bằng tin sâu, nguyện thiết, hành miên mật một câu A Di Đà Phật”**. Tin tưởng câu **“A Di Đà Phật”** phải là thượng trí hoặc hạ ngu. Người thượng trí phước đức sâu dày. Chúng ta không phải thượng trí, cũng không phải hạ ngu. Chúng ta dở dở ương ương, có rất nhiều kiến giải.

Chúng ta đã học hơn 700 chuyên đề, hầu như chuyên đề nào Hòa Thượng cũng nhắc đến niệm Phật, tư cách của hành giả niệm Phật, khởi tâm động niệm của một người niệm Phật, đối nhân xử thế của một người niệm Phật. Hòa Thượng nói: **“Lúc Phật Pháp đã suy đồi, Ngài Liên Trì nhắc nhở chúng ta mọi người không cần tham phỏng thiện hữu tri thức mà cứ tìm cầu ở nơi Phật A Di Đà”**. Ý nghĩa chính là tại sao không cầu vãng sanh mà đi cầu thiện tri thức ở nơi năm non bảy núi? Tại sao không cố gắng mà niệm Phật, lại cứ chạy Đông chạy Tây, bái chỗ này, lạy chỗ kia? Nghe chỗ nào linh hiển lại tìm đến nơi đó. Chịu nhiều cực khổ đến như vậy,

kết quả như thế nào cũng không đạt được. Đôi khi kết quả còn ngược lại. Hòa Thượng không muốn nói thẳng để tránh không khiến cho người khác cảm thấy phiền não, nghịch ý mà khéo léo nhắc nhở. Bởi vì ở Đài Loan, nơi Hòa Thượng đang ở, có rất nhiều người tổ chức đoàn đi lên núi tham bái. Người ta chạy Đông chạy Tây, cuối cùng kết quả là tâm loạn động.

Hòa Thượng nói: **“Bạn đi tham phỏng thiện hữu tri thức, bạn đến mỗi một nơi đều thấy người ta làm khác. Bạn đến 9, 10 nơi thì thấy 9, 10 con đường. Vậy cuối cùng bạn đi con đường nào?”**. Chỉ nói đến đây, không nói rộng hơn vì nói rộng hơn sẽ làm cho người khác khó chịu, méch lòng.

Chúng ta phải hiểu: **“Niệm Phật cầu vãng sanh là việc chính yếu. Những việc phát tâm Bồ Đề, vì chúng sanh mà phục vụ chỉ là thứ yếu. Thứ yếu không phải không cần thiết, mình cũng dùng hết tâm để làm, không làm cho để coi”**. Chúng ta chưa phải người viên nhân nhưng chúng ta học làm người viên nhân. Hoà Thượng nói: **“Tâm viên thì nả pháp bất viên, tâm tròn đầy tất cả Pháp tròn đầy”**. Chúng ta chưa phải người tròn đầy nhưng chúng ta ở phương diện nào cũng toàn tâm toàn ý làm tốt việc cho chúng sanh, chứ không phải làm tốt cho bản thân. Chúng ta một lòng một dạ cầu sanh Cực Lạc.

Trong bài học hôm nay, vào thời điểm nhiều người đi tham phỏng Ngũ Đài Sơn, Phổ Đà Sơn... Cho nên Hòa Thượng nhắc nhở ý nghĩa của người xưa lên núi tìm thiện hữu tri thức, cần cầu Phật pháp chân thật là như thế nào. Nhưng chúng ta đã có Phật pháp chân thật rồi. Ngài Liên Trì nói: **“Thay vì tìm cầu tham vấn thiện hữu tri thức, chúng ta hãy tham vấn Phật A Di Đà”**. Hòa Thượng chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng chứ không nói sâu để tránh không làm cho mọi người mất vui. Ngài Lý Mộc Nguyên cũng hay dẫn đoàn đi bái sơn ở rất nhiều nơi. Đã có đạo tràng niệm Phật thì sao không để mọi người ngày ngày niệm Phật, nghe pháp mà cứ dẫn người đi liên tục? Đi nhiều thì tâm bị loạn động, câu Phật hiệu sẽ bị tan nhạt.

Độ chúng sanh không dễ dàng, rất khó, phải dùng mọi phương tiện khéo léo. Trong bài giảng có những chỗ rất khó nói. Trong khi Hòa Thượng đang ở Cư sĩ Lâm, Ngài Lý Mộc Nguyên thường xuyên dẫn đoàn đi bái sơn. Hoà Thượng chỉ nhắc nhở tại sao không một lòng một dạ niệm Phật cầu vãng sanh?

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!